

Máša a medveď

Odvaha, Dôvtip

Lahkomyselná Máša sa stratí v lese a naďabí na medveďa, ktorý ju namiesto pomoci zavrie vo svojej chalupe, aby mu robila kuchárku. Máša si však svojou šikovnosťou dokáže poradiť a medveďa prekabátiť.

⌚ 8 min

😊 3+

V dedine stál domček a v tom domčeku žili dedko a babka spolu s malou vnučkou menom Máša. Na dvore práve svitol **utešený letný deň**. Kohúty na dvore kikiríkali, muchy veselo bzukotali a slniečko slastne hrialo. Zrazu sa v domčeku ozvalo **klopkanie na dvere**.

„Babka, dedko, to sú moje kamarátky!“ zvolala natešená Máša. „Ide sa do lesa na jahody, na maliny. Pustite ma, prosím, nech aj ja nejaké nazbieram!“

„Len bež, Máša,“ vyprevádzali ju starí rodičia. „No držte sa stále spolu, nezachádzaj ďaleko od chodníčka a dbaj, aby si sa v lese nestratila!“ To už ale Máša s veselým smiechom **utekala za dievčatami**.

Veruže, bol to krásny deň! Dievčence kráčali lesíkom, tu po slnečnej čistinke, tam v príjemnom tieni **šumiacich stromov**. A koľko len jahôd našli! Čistinka sa nimi len tak červenala. Máša dokonca zazrela i niekoľko hríbov. Odbehla za nimi na kraj lúčky, keď vtom si všimla, že ďalej v húštine stojí krík celý obsypaný malinami. Zašla k nemu, potom ešte k druhému a ani nevedela ako, a kamarátky sa jej **stratili z dohľadu**.

Máša odrazu osamela. „Haló, kde ste všetky?“ zavolala nesmelo. Odpoveďou jej však bolo len **tiché ševelenie lesa**. Čo teraz robiť? Kadiaľ sa vydať?

Máša chvíľu bezradne blúdila sem a tam, až narazila na lesnú cestičku. Vydala sa teda neznámym chodníčkom, a ten ju doviedol k utešenej chalúpkke. Chalúпка bola čistá, prah vymetený, v peci blčalo, ale nikde nebolo ani živej duše. Máša, ustatá blúdením po lese, váhavo vstúpila dovnútra, zložila hlavu na diván a za zvuku pukotania polien **v piecke raz-dva zaspala**.

V skutočnosti však chalúпка patrila medveďovi, ktorý sa práve vracal od potoka s vodou na polievku. Keď vstúpil do dverí a všimol si, že mu ktosi

cudzí leží na diváne, tak zdúpnel, až mu vedro plné vody **s rachotom vypadlo z rúk.**

Máša sa na ten hrmot prebudila a s úľakom zbadala, ako na ňu prekvapene vyvaľuje oči ozrutný medveď.

„Kto si? A čo robíš v mojej chalupe?“ zabručal medveď hrubým hlasom.

Máša mu vysvetlila, čo sa jej prihodilo, a úctivo medveďa poprosila, či by jej neukázal cestu domov.

„Ešteže čo!“ mädlil si laby medveď. „Taká pomocníčka, ako si ty, sa mi náramne zide. Na, tu máš varechu, hrniec a odteraz mi budeš každý deň variť!“

Nešťastná Máša aj **žialila, aj plakala**, ale vôbec nič jej to nepomohlo. Medveď ju starostlivo strážil, nedovolil jej ani len nos vystrčiť z chalúčky, aby mu náhodou neutiekla. Nemala veru inú možnosť, než chytiť sa varechy, vyvárať a piecť, čo si len medveď zažiada.

Takto utekal deň za dňom - Máša miešala polievky, miesila cesto či zavárala uhorky, no popritom ustavične premýšľala, ako sa odtiaľ dostať a nájsť cestu domov. Nakoniec jej **skrsol v hlave skvelý nápad.**

Keď sa nasledujúce ráno medveď prebudil, Máša ho už čakala s obrovským plechom plným voňavých buchiet.

„Milý medveď, pekne ťa prosím, pusti ma za dedkom a za babičkou, aby som ich ešte aspoň raz videla. Len na chvíľku, iba čo ich pozdravím a odovzdám im tieto buchty, ktoré som pre nich napiekla.“

„V žiadnom prípade!“ zručal **medveď sprudka**. Potom však zmiernil hlas a riekol: „Ale ak chceš, môžem im buchty zaniest ja sám.“

Máša síce vystrúhala smutnú grimasu, no v skutočnosti chcela počuť práve toto. „Nuž dobre,“ odvetila medveďovi, „bež sa teda obuť, ja zatiaľ uložím buchty do košíka, aby sa ti ľahšie niesli. Ale pamätaj - je to pre babičku a dedka, nieže sa do nich pustíš! Varujem ťa, vyleziem hore na komín a budem

dohliadať na to, aby si nezjedol ani **jednu-jedinú buchtu!**“

A zatiaľ čo si medveď obúval čižmy, Máša pripravila veľkú nošu a potajme sa schúlila dovnútra. Na hlavu si potom položila pekáč s koláčmi, aby ju úplne zakryl. Napohľad to vyzeralo, akoby noša bola až po samý okraj naplnená buchtami.

Medveď prišiel a horko-ťažko zdvihol nošu zo zeme. „Ej, ale napiekla tých buchiet!“ pošťožoval sa. Fučal, bručal, a netrvalo dlho, kým pod takou **ťarchou celkom ustal**. Zastavil preto uprostred lesa, že si utrie pot z čela, keď sa naraz zahľadel na voňavé buchty. Riekol si: „Azda by Máša nezistila, keby som si len jednu...“

No vtom sa ozval Mášin hlas: „Medveď, nedotýkaj sa buchiet pre babičku a dedka! **Veruže ťa vidím!**“

„Ejha, tá má ale ostrý zrak!“ zľakol sa medveď. A tak si vyložil nošu na plecía a pokračoval ďalej. Plahočil sa lesom, až sa dočista spotil. **Znova teda zastal, sťažka odfukujúc**. „Už som dosť ďaleko od domu, predsa len jednu buchtu ochutnám, nech naberiem sily,“ rozhodol sa.

Opäť však začul Mášin varovný hlas: „Medveď! Hovorím ti, že sa **nemáš buchiet ani len dotknúť!**“

„Čo je tá Máša dajaká čarodejnica? Už som tak ďaleko od chalupy, a predsa na mňa dovidí?“ Preľaknutý medveď si teda zase vyložil nošu na plecía a vliekol sa, vliekol, až napokon došiel do dediny. Zastal rovno na dvore pred domom, kde bývali dedko s babičkou, a **hlasno zabúchal na vráta**.

„Otvorte!“ zabručal. „Doniesol som vám dar, čo vám posielala Máša!“

Ale hneď ako dedinské psy začuli medvedie bručanie, **okamžite sa zúrivo rozbrechali**. Brechot vyplašil i ostatné zvieratá; husi poplašene gagotali, kozy bľačali, skrátka trma-vrma, ako keby bola **celá dedina v ohni**. Medveď sa preľakol, že sa zúrivé psiská odtrhnú z reťazí a dohryzú ho, nuž tak nechal nošu na prahu a už aj fujazdil preč.

Dedko s babkou otvorili dvere - a tam noša plná buchiet. Ale čo to! Pekáč s buchtami náhle zahrkotal, pokýval sa... a vtom sa pod ním zjavil pehavý noštek, zlatisté vrkoče a **šibalský úsmev**. A tak sa dedko s babkou opäť zišli s milovanou vnučkou a všetko sa zas na dobré obrátilo.